

Bil je že nekaj let v svoji službi, ko spozna Teklo. Ne rečemo, da je živel posebno natanko po нравnih zakonih, vendar njegov ponos ga je obvaroval, da ni zlezel v blato, kakor marsikateri njegovih vrstnikov. Imel je prave namene, ko se je trudil pridobiti dekle za-se, in česar bi marsikdo drugi ne bil dosegel, dosegel je on: dobil je njeno srce in roko. Mlada Karolova žena je bila vzgojena dobro krščansko. A kakor se godi navadno pri ženitvah, tudi ona se ni nič ozirala na mišljenje svojega ženina, kakor tudi ne njeni stariši. Še le v zakonu je spoznala to, a ker je ljubila svojega moža iskreno, izgovarjala in opravičevala ga je, češ, da je samo zapeljan in v neradovoljni zmoti.

Karol bi bil sedaj lahko srečen. Bilo je, kakor da mu je Bog poslal milo zemsko srečo, da bi tako pridobil njegovo srce, dal mu je blago ženo, da bi ž njo tudi njega oblačil. Čutil je Karol, kako visoko je nad njim po svojem mišljenju in značaju Tekla, a ni hotel tega pripoznati. Luč ga ni razsvetlila in gorkota ga ni ogrela.

Izgovarjal se je s tem, da ima žena srečnejši značaj, da ima manj strastij in

nagonov, da jo celó njena zmota podpira. Mislil je nekaterikrat, kako bi pripravil ženo ob to prepričanje, a neki strah ga je odvrčeval, da jo je »pustil«, kakor je sam rekel, »v zmoti«. Žal, da je to močno majalo njegovo ljubezen do žene.

Nocoj je bil Karol nenavadno molčeč. Na vprašanja svoje žene je odgovarjal kratko in rezko, tudi z detetom svojim se ni maral ukvarjati. Reče, da ima dela in potrebuje mirú, ter se odtegne ženi, ki je imela opravila s svojim ženskim poslom.

Kako se pa prestraši Tekla, ko ji pové malo pozneje mož, da odide pojutranjem v neko daljno mesto — imena ni hotel povedati — in da ne vé prav, kdaj se povrne. Pové ji tudi, da ona ne more ž njim, da njegova služba zahteva to, naj se torej udá usodi. Dasi tudi doslej moža ni bilo doma čez dan in nekaterikrat tudi nekaj dnij ne, vendar za dolgo se ni ločil od žene. In sedaj ostane sama, kdo vé, kako dolgo; mož gré, kdo vé, kam! Mlado ženo je žalost premagala, solze so jo polivale. A mož je bil nem, kakor da nima več srca zanj. (Dalje.)

Slovenec Čehu.

(V spominsko knjigo bogoslovca F. L. napisal J. K. l. 1886.)

Kje dom je tvoj?

Od Krkonošev, Šumavskih vrhov,
Do Alp sneženih skal, do Adrije bregov,
Od tam, kjer Laba v morje se vali,
Do step kozaških, koder Don buči,
Do tje, kjer Tatra ti v nebo strmi:
Slovanov dom — to dom je tvoj.

Kje jezik tvoj?

Kjer čuje ti utéšeno srcé
Slovanov glase mile in sladké;
Kjer jezik mili ti zveni v uho,
Kot harpe glas, kot citer zvok miló,
Sovražniku kot votel grom strašno:
Slovanov jezik — jezik tvoj.

Kje up je tvoj?
 Kjer brat ti nudi roko in srcé,
 Kjer čuješ bratovsko sladko imé,
 Kjer bratovska ljubezen ti sladi
 Na zemlji svetle in temotne dni,
 S teboj se smeje in s teboj solzi:
 Na brata srcu — up je tvoj.

Krog se oglej!
 Triglava trojni vrh kipí v nebó
 In Sava bistra moči to zemljó.
 Očetov vera src je naših kras,
 Slovenske govorice mil nam glas.
 Tu bratov četa gleda ti v obraz:
 Krog se oglej in mi povej!

In mi povej!
 Si li zapustil dom slovanski? — ne!
 Slovanski hrib in log pozdravlja te.
 Ostavil li si jezik svoj? — Nikdar!
 Naš jezik mili ni slovanski mar?
 In srca bratje dajemo ti v dar.
 Oglej se — in srcé ogrej!

Iz popotnega dnevnika.

(Piše P. Fl. Hrovat.)

I.

Ndor vedno tičí domá, vidi malo svetá«, pravi znan pregovor. Pa že tudi gola radovednost žene človeka, da pogleda kaj novega. S tem si blažiš srce in ukus za lepoto, učiš se tudi ljubiti svojo domovino in narod. Prepričaš se, da med lepimi deželami naša domovina ni zadnja.

Že davno sem želel videti sloveče igre v Oberammergau-u na Bavarskem. Igrajo se vsako deseto leto in privabijo mnogo tujcev. H krati sem želel tudi videti nekoliko svetá, razvedriti si duha in okrepčati si zdravje.

Lani mi je bila naposled sreča mila; dobil sem tudi še tovariša, veččega zdravnika-homeopata, kateremu sem torej smel popolnoma zaupati svojo malenkost. Če povem, da je imel vedno polno torbo humorja, izrekam o njem popolno po-

hvalo, zakaj prav ta lastnost kratkočasi in vedri človeka na poti. Kar sem videl znamenitega, podajem tukaj bralcem »Dom in Svet«-a, prav po načelu tega lista, da ljubimo dom, a spoznavajmo svet s skrbnim opazovanjem.

Dné 17. septembra odrineva s tovarišem, gosp. J. P., sedanjim župnikom v B., iz Novega Mesta po lepi Šent-Jernejski ravnini v Krško. Tukaj so naju čakali železniški vožnji listi, katere nama je blagovoljno preskrbel načelnik železniške postaje g. G. S prvim vlakom jo odrineva proti beli Ljubljani. Dospévša zjutraj v mesto, opraviva svojo pobožnost in obiščeva še nekaj znancev. Potem se odpeljeva po Rudolfovi železnici proti Tirolski. Bil je lep dan. Kako so se žarile na desni strani Kamniške planine z robatim Grintovcem!